

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af anden Behandling af:
a. Forslag til Borgerlig Straffelov. b. Forslag
til Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffe-
lov m. m.*

Forhandlingen genoptoges.

Vagn Bro: Jeg skal sige et Par Ord til den højtærede Minister og den ærede Ordfører med Hensyn til Spørgsmaalet om Fængselsnævnets Sammensætning. Jeg vil først sige dette, at i den Argumentation, der har været anvendt saavel af den højtærede Minister som af den ærede Ordfører, har det Hensyn spillet en stor Rolle, at det vilde blive en for stor administrativ Institution. Jeg nærer nu ikke Betænkelighed i saa Henseende. Jeg tør maaske føje til, at ellers hører jeg jo ikke til dem, der ønsker at anbefale nye Institutioner, men jeg har den Anskuelse, at Fængselsdirektoratet bør være Ekspeditionskontoret. Det er muligt, at det øgede Antal Sager, som bliver henlagt til Fængselsnævnet, vil medføre, at der f. Eks. skal en Sekretær til, men da disse Sager paa den anden Side vil gaa fra Justitsministeriet, og disse to høje Institutioner jo er ret nært sammenknyttede — over Skrivelserne staar der „Justitsministeriet“ —, kan jeg egentlig ikke se rettere, end at det kun behøver at blive en Personaleforandring, og at det ikke behøver sammenlagt at medføre øget Personale. Det er ogsaa under den Forudsætning, vi gaar med hertil, og jeg tror nok, at denne Forudsætning vil kunne holde Stik.

Jeg vil lige gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Minister, der var inde paa selve Fængselsvæsenet og her gjorde en Bemærkning om kvindelige Arrestanter. Naar jeg gør en Bemærkning om det, er det i Anledning af, at vi har faaet tilsendt et Blad, „Kvinden og Samfundet“, hvor der er optrykt en meget interessant Artikel, der har staaet i et herværende Blad, og hvori det kritiseres, at man ikke har kvindelige Arrestforvarere, og hævdes, at man burde have Centralfængsler for Kvinder. Bortset fra København, hvor det meget vel kan være naturligt at have et saadant Kvindefængsel, tror jeg ikke, det vil være praktisk, men jeg vil rigtignok ogsaa føje til, at jeg tror absolut heller ikke, det er nødvendigt. Forholdet er jo det, at Arrestforvarerens Hustru i alle Tilfælde ved Undersøgelser o. s. v. af kvindelige Arrestanter skal være ved Haanden, og findes en saadan ikke,

skal der være en anden Kvinde i Købstaden, som er rede i saa Henseende. Jeg tror det vilde være uhyre upraktisk og meget bekosteligt, om man skulde have det saaledes — for det maatte jo være Konsekvensen —, at heller ikke kvindelige Varetægtsarrestanter kunde være i de enkelte Arresthuse. Jeg tror nu ogsaa, at den Fremstilling, som gives i Bladet, er ganske overordentlig overdreven. Jeg tror i Virkeligheden, at Ordningen ogsaa paa dette Punkt — det vil jeg gerne sige, for var det ikke Tilfældet, var det overordentlig beklageligt — er betryggende.

Maa jeg saa lige gøre en Bemærkning med Hensyn til Dagsbodssystemet — den er ogsaa rettet til andre ærede Talere, der har haft Ordet. Se, Forholdet er det — det vil jeg gerne have Lov til at sige saa klart, at der ingen Diskussion kan blive om det —, at vi fra Venstres Side har ganske det samme Formaal, og jeg mener, at dette er udtrykt tilstrækkelig tydeligt i Lovforslagets § 54, men skulde man ønske — og det er jo højst sandsynligt, at dette Spørgsmaal kommer til at foreligge her i Folketinget igen — at faa denne Paragraf klarere udformet, ja, saa vil jeg yde min fulde Medvirken dertil. Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen talte om, hvad der vilde ske i Landstinget, og jeg vil jo i nogen Maade være tilbøjelig til at tro, at her er et af de Omraader, hvor vi møder en anden Anskuelse der end hos Flertallet her i Salen. Jeg tror, at hele Dagsbodssystemet er meget upraktisk, men ønsker man fra den højtærede Ministers og fra den ærede Ordførers og Regeringspartiernes Side at faa ændret § 54 saaledes, at vi er sikre paa at faa gennemført det, som er vort fælles Formaal, vil jeg altsaa yde min absolutte Medvirken dertil. Jeg vil i denne Forbindelse sige, at jeg tror ogsaa, at det Cirkulære, der har været nævnt, ikke alene har været paa sin Plads, men ogsaa har virket heldigt.

Maa jeg derefter gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører, Hr. Pürschel. Han vendte sig stærkt imod min Udtalelse om, at jeg havde ønsket, at vi kunde sætte livsvarigt Tugthus, hvorfra der ikke kunde benaades, i Stedet for Dødsstraffen. Ja, det er virkelig det Standpunkt, jeg tillader mig at indtage, for hvis vi kunde — jeg er klar over, at saaledes som vor Grundlov er indrettet, kan vi det ikke — lade livsvarigt Tugthus, hvorfra der ikke kunde benaades, afløse Dødsstraf, vilde et Argument, som anvendes mod Dødsstraffen, nemlig dette med Vildfarelse, Justitsmord, hvad man nu kalder det, være slaaet ned, thi saa